

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró felperes neve(felperes címe) felperesnek a Dr. Nagy Anna ügyvéd által képviselt ifj. alperes neve(alperes címe) alperes ellen 18.180.000.-Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében a Nógrád Megyei Bíróság 17.P.20.344/2007/57. sorszámú ítélete ellen, az alperes által 61. és 65. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett részét részben megváltoztatja, és az alperest terhelő marasztalás összegét 2.180.000.- (azaz kettőmillió-száznyolcvanezer) Ft-ra és kamataira leszállítja. Az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltségre vonatkozó rendelkezését mellőzi.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy fizessen az alperesnek 15 nap alatt együttes elsőfokú és fellebbezési eljárási részköltség fejében 400.000.- (azaz négyszázezer) Ft + ÁFA ügyvédi munkadíjat.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 900.000.- (azaz kilencszázezer) Ft kereseti illetékből a felperes 800.000.- (azaz nyolcszázezer) Ft-ot, az alperes pedig 100.000.- (azaz százezer) Ft-ot, az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 667.800.- (azaz hatszázhatvanhétezer-nyolcszáz) Ft fellebbezési illetékből a felperes 537.000.- (azaz ötszázharminchétezer) Ft-ot, az alperes 130.800.- (százharmincezer-nyolcszáz) Ft-ot köteles az államnak külön felhívásra megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest 11.130.000.-Ft és ennek kamatai megfizetésére, továbbá 553.400.-Ft le nem rótt kereseti illeték viselésére kötelezte azzal, hogy az ezt meghaladó 345.600.-Ft kereseti illeték megfizetésére a felperes köteles.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában megállapította, hogy a peres felek között 2005. október 4-én létrejött jegyzőkönyvbe foglalt megállapodás szerint a felperes vállalta, hogy az alperes rendőrségi ügyeiben közreműködik, és segíti ügyeinek megoldását, biztosítja az ehhez szükséges összegeket, és finanszírozza a család súlyos anyagi helyzetét és megélhetését.

Rögzítették a felek e megállapodásukban, hogy az alperes 2005. júniusáig fennálló összes tartozása 2.500.000.-Ft, amelyből 2005. október 4-ig 320.000.-Ft került kifizetésre. Így a jelenleg fennálló tartozás 2.180.000.-Ft, amely tartozást alperes nevea megállapodás aláírásával elismert.

Ezt meghaladóan a felek abban is megállapodtak, hogy a megállapodás és a jegyzőkönyv további részében a tőke finanszírozásokon felül alperes neveszülei ingatlanának eladásából a nettó árbevétel 10%-a, lefoglalt ingatlanok és alperes nevetulajdonát képező ingatlanok 20%-a illeti meg K. G-t. A szülői ingatlanával kapcsolatos megegyezésről alperes neveköteles szüleit tájékoztatni és beleegyezésüket dokumentálni.

Megállapodtak abban is a felek, hogy az így kikötött 10% 5%-át, valamint a 20% 10%-át közös vállalkozáshoz használják fel úgy, hogy az 5 és a 10%-kal tőkearányosan alperes nevesaját tőkével vesz részt közös vállalkozásban.

Az ügyvédi munkadíj rendezése is a felperesen keresztül történik úgy, hogy az ingatlanok értékesítése után felperes rendezi M. E. ügyvédi munkadíját.

alperes neveköteles a fent említett megállapodás alapján felperes neveszámára biztosítani saját és családja ingatlanának dokumentációját úgy, ahogy a jelenlegi földhivatali bejegyzések a jelenlegi állapotban tartalmazzák.

Rögzítették azt is a felek, hogy ez a megállapodás közös megegyezéssel jött létre, mindkét fél érdekeit figyelembe véve. Az ingatlanok értéke a mindenkor értékek alapján értendő. Vita esetén az összeg alapja a mindenkor érvényben lévő ingatlanárakat veszi figyelembe.

A felperes keresetében ezen megállapodás alapján kérte az alperest 18.180.000.-Ft és járulékai megfizetésére, amely összegből 2.180.000.-Ft volt az általa az alperes részére kifizetett összeg, továbbá a megállapodás alapján 2.000.000.-Ft, a M. E. ügyvéd részére kifizetett ügyvédi munkadíj, továbbá 14.000.000.-Ft a megállapodásban rögzített ingatlanok 20, illetve 10 %-a.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában rögzítette, hogy a peres felek között - a jelen pert megelőzően több - büntető eljárás is volt folyamatban, amely büntető eljárások az alperes feljelentése alapján indultak, részben a jelen per tárgyát képező megállapodással kapcsolatban (Heves Megyei Rendőr-főkapitányság 10.000-78/2006. bü. szám alatt kényszerítés bűncselekményének gyanúja miatt), részben pedig az alperes részére biztosított kölcsönrel összefüggésben (Nógrád

Megyei Főügyészség előtt B. 189/2006. BTŐ szám alatt különösen nagy kárt okozó csalás bűncselekménye miatt), illetve mivel ez ügyben a főügyészség nyomozást megszüntető határozatot hozott, az alperes és hozzátartozói pót-magánvádjá alapján a Nógrád Megyei Bíróságon B. 211/2006 szám alatt, amely áttételre került a Salgótarjáni Városi Bírósághoz, ahol az eljárás 5.B.470/2007. szám alatt volt folyamatban. Ez utóbbi eljárás során is a büntető eljárás megszüntetésre került, mert a pótmagánvádló a pótmagánvádat elejtette és kérte az eljárás megszüntetését).

Megállapította azt is az elsőfokú bíróság, hogy az alperest a Salgótarjáni Munkaügyi Bíróság előtt indult eljárásban dr. M. E. ügyvéd képviselte, továbbá az alperes meghatalmazása alapján a Balassagyarmati Városi Bíróság B. 587/2004 szám alatti ügyben, ugyancsak dr. M. E. ügyvéd képviselte az alperest.

Az elsőfokú bíróság az általa lefolytatott bizonyítási eljárás adatai, valamint a fentebb hivatkozott büntető eljárás során lefolytatott bizonyítás adatai alapján a peres felek közötti - a per tárgyát képező - megállapodást érvényesen létrejött *atipikus* szerződésnek tekintette, és e megállapodás 5. pontjában foglaltak alapján egyértelműnek találta az alperes tartozás-elismerését is 2.180.000.-Ft-ra.

A felek közötti további - az ingatlanokkal kapcsolatos - megállapodásával összefüggésben az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy a felperes az alperes szülei ingatlanának eladása esetére vállalt - az ingatlanok értékének 10 %-át kitevő - fizetési kötelezettséget. Ezen ingatlanok összértékét az elsőfokú bíróság a K. F.mint hitelező, és az alperes édesapja, mint adós, továbbá az alperes, P. L. P. Lné, alperes nevené és P. E., mint kezesek által aláírt kölcsönszerződés ingatlanfedezettel megjelölésű okirat alapján 48.000.000.-Ft-ban határozta meg, s ezen összeg 10%-a 4.800.000.-Ft. Figyelemmel azonban arra, hogy ezen ingatlanok eladásának ténye nem volt megállapítható, így az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes fizetési kötelezettsége nem állt be.

Az alperes tulajdonában álló ingatlanokkal kapcsolatban az elsőfokú bíróság álláspontja az volt - bár utalt arra, hogy e körben a megállapodásban foglaltak nem egyértelműek -, hogy a megállapodás 6. pontjának helyes értelme szerint az alperes fizetési kötelezettsége ezen ingatlanok vonatkozásában akkor áll be, amikor a lefoglalt ingatlanok foglalás alóli feloldása megtörténik, vagyis az ingatlanok forgalomképességének visszanyerését követően köteles az alperes rendelkezni ezen ingatlanok 20 %-ának a felperes részére juttatásáról akár természetben a tulajdonjog 1/5-ének átruházásáról, akár az ingatlanok értéke 1/5-ének a megfizetéséről. Az elsőfokú bíróság ezen ingatlanok értékét az alperes által - a zár alól való feloldást kérelmező okiratában - megjelölt összegben fogadta el. Ennek alapján azt állapította meg, hogy az ingatlanok összértékének 20 %-a 8.980.000.-Ft, és ennek megfizetésére kötelezte az alperest.

A felperes további, a M. E. ügyvéd részére kifizetett munkadíj tekintetében előterjesztett kereseti kérelmét az elsőfokú bíróság ugyancsak nem találta

megalapozottnak. Az elsőfokú bíróság a felek közötti ezen megállapodással összefüggésben egyrészt utalt arra, hogy a megállapodás összességében nem is határozta meg, hogy az ügyvéd részére milyen összegű munkadíj fizetendő ki, másrészt a megállapodás helyes értelmezése alapján az ügyvéd részére fizetési kötelezettsége nem az alperesnek van, hanem az ingatlanok értékesítése után a felperest megillető pénzösszeg terhére a felperesnek kell kifizetni az ügyvéd díját.

Erre tekintettel, bár a felperes indítványozta dr. M. E. tanúkenti kihallgatását - amelyre azért nem kerülhetett sor, mert az alperes a titoktartás alóli felmentést nem adta meg -, de az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy tanúkenti meghallgatása sem eredményezné a megállapodás fenti értelmezése mellett az alperes fizetési kötelezettségét.

Erre tekintettel marasztalta az elsőfokú bíróság az alperest a rendelkező részben írtak szerint. Mivel a felek megállapodása teljesítési határidőt nem tartalmaz, felperes nem igazolta, hogy alperest a fizetésre felszólította volna, ezért az elsőfokú bíróság az alperes késedelmi kamatfizetési kötelezettségét a kibocsátani kért fizetési meghagyás kézbesítésétől számította.

Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését kérte, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárása során több súlyos eljárási szabálysértést követett el.

További beadványában a fellebbezésében előadottakon túl, a fellebbezésében fel nem sorolt egyéb eljárási hiányosságokra is hivatkozott, valamint az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának egy részét sérelmezte.

Bizonyítékokat csatolt azzal összefüggésben, hogy a perbeli időben megélhetési problémái nem voltak - ellentétben az elsőfokú bíróság megállapításával -, valamint annak igazolására, hogy dr. M. E. ügyvéd munkadíját és útiköltségét a bíróság közvetlenül M. E. részére rendelte megfizetni.

A fellebbezés részben alapos:

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban az abból levont következtetése részben téves volt, ezért ítélete sem lehetett teljes egészében megalapozott.

A másodfokú bíróság mindenképp kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság ítélete ellen kizárólag az alperes élt fellebbezéssel, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét kizárólag az alperesi fellebbezés keretében vizsgálhatta, a nem fellebbezett rendelkezéseit nem érinthette.

Az alperes fellebbezésével kapcsolatban a másodfokú bíróság mindenképp az alperes által hivatkozott eljárási szabálysértésekkel kapcsolatban azt állapította meg, hogy ezen fellebbezési hivatkozások megalapozatlanok.

Az alperes fellebbezésében panasszal élt a Pp. 18.§ (4) bekezdése alapján amiatt, hogy a jelen ügyben a Fővárosi Ítéltábla két ízben is megtagadta a Nógrád Megyei Bíróság kizárását két bíró kivételével, és kérte panasza elbírálását. Az alperes kellő alap nélkül sérelmezte a Nógrád Megyei Bíróság kizárásának megtagadását. A Fővárosi Ítéltábla mindkét - kizárás mellőzését kimondó - végzésében rámutatott arra, hogy a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény 11.§ (1) bekezdése kimondja, hogy senki sem vonható el törvényes bírójától. A (2) bekezdés szerint pedig a törvény által rendelt bíró az eljárási szabályok szerint a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságon működő, előre megállapított ügy elosztási rend szerint kijelölt bíró. Ettől csak az eljárási törvényekben írt esetekben lehet eltérni.

E jogszabályi rendelkezés alapján tehát a perre hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság nemcsak jogosult, hanem köteles is az ügyben eljárni, a fél nem jogosult maga megválasztani, hogy az ügyében mely bíróság járjon el. Erre csak és kizárólag akkor van lehetőség, amennyiben a jogszabály ezt megengedi. Ezért az ügy elbírálására illetékességgel és hatáskörrel rendelkező bíróság kizárásához nem elegendő csupán a fél bejelentése, vagy a fél vélekedése, ehhez olyan jelentős tényeket kell a félnek valószínűsíteni, amelyek alapul szolgálhatnak az eljárásra jogosult bíróság elfogultságának a megállapítására.

Az alperes a jelen perben két ízben is előterjesztett, s a Nógrád Megyei Bíróság kizárására irányuló kérelmében nem jelölt meg olyan okot, amely megalapozná a kérelem teljesítését. Ezért a Fővárosi Ítéltábla eljárt tanácsa megalapozottan tagadta meg a Nógrád Megyei Bíróság kizárását, és ezt alperes jelen fellebbezésében is kellő alap nélkül sérelmezte.

Ugyancsak megalapozatlanul hivatkozott alperes arra, hogy az ügyben olyan bíró hozott döntést, aki vele szemben elfogult, s hogy az eljáró bíró ellen büntető feljelentéssel is élt.

A Pp. 13.§ (1) bekezdés a)-e) pontjai rendelkeznek a bíró kizárásáról. A Pp. 19.§ (1) bekezdése szerint az a bíró, aki a személyére vonatkozó kizárási okot maga jelentette be, bejelentésének elintézéséig a perben nem járhat el. Minden más esetben az érintett bíró továbbra is eljárhat ugyan, de ha a 13.§ (1) bekezdésének a)-d) pontjai alá tartozó kizárási okról van szó, a bejelentés elintézéséig az érdemi határozat hozatalában nem vehet részt. Ha ugyanaz a fél ugyanabban a perben a kizárás megtagadása után tesz újabb bejelentést a bíró ellen ez a korlátozás sem érvényesül.

Az alperes által fellebbezésében előadott azon ok, hogy az eljárt bíró elfogult - figyelemmel arra, hogy a kizárási okot nem maga a bíró jelentette be -, nem

akadályozza annak, hogy a bíróság az ügy elintézésében eljárjon. Az alperes által felhozott indokok a Pp. 13.§ (1) bekezdés a)-d) pontjai alá sem sorolhatók, így az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt akkor, amikor az ügyben érdemi határozatot hozott. Az a körülmény, hogy az alperes büntető feljelentést tett az eljárás elsőfokú bírósága ellen, önmagában, egyéb bizonyíték hiányában a bíróság jogerős, a bíróság bűnösségét megállapító ítéletének meghozataláig, ugyancsak nem akadályozza, hogy a bíróság az ügy elintézésében részt vegyen, és abban érdemi határozatot hozzon.

A Nógrád Megyei Bíróságnak más (büntető) ügyben való kizárása, jelen per mikénti elbírásánál figyelembe nem vehető, mivel a kizárás csak az adott ügyben való érdemi elintézésnek, illetve érdemi határozathozatalnak az akadályozója. (Pp. 13.§)

Az eljárás befejezését követően pedig elfogultság iránti kérelem előterjesztésének nincs helye.

Tévesen hivatkozott arra is az alperes fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság az általa előterjesztett, az eljárás szabálytalansága miatti kifogását ítéletében nem indokolta.

A Pp. 114. § rendelkezése szerint a fél az eljárás szabálytalanságát a per folyamán bármikor kifogásolhatja. Ha a kifogást szóval adja elő, azt jegyzőkönyvbe kell venni. Ha a bíróság a kifogást figyelmen kívül hagyja, ezt lehetőleg nyomban, de legkésőbb az eljárást befejező határozatában megindokolni köteles.

Az alperes maga hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság 37. sorszámú végzésével rendelkezett arról, hogy az alperes kifogását figyelmen kívül hagyja. Ezen végzésében az elsőfokú bíróság végzésének indokát is adta, így ezzel kapcsolatban az ügy érdemében hozott határozatában további indokolási kötelezettsége nincs.

Kellő alap nélkül hivatkozott az alperes fellebbezésében arra is, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt, hogy dr. M. E. ügyvéd részére a felmentést nem adta meg. Az elsőfokú bíróság erre tekintettel mellőzte is nevezett ügyvéd tanúkénti kihallgatását. Annak azonban akadályozója nem volt, hogy a beszerzett büntető ügy adatait a bíróság döntése meghozatalánál figyelembe vegye. Arra pedig pusztán utal a másodfokú bíróság, hogy az alperes által is hivatkozott ügyben Dr. M. E. tanúkénti kihallgatása során az ügyvédi titok megsértése nélkül nyilatkozott. M. E. tanúkénti kihallgatása során maga nyilatkozott arról, hogy „alperes nevegyik korábbi megbízóm védői titok alóli felmentése nélkül is vallomást teszek a védői titok alá nem eső kérdésekre vonatkozóan.” Az elsőfokú bíróság pedig csupán ebben a keretben vette figyelembe nevezett tanúkénti vallomását. Ezzel pedig az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem sértett. Egyebekben pedig a másodfokú bíróság utal arra, hogy e körben a felperes keresete elutasításra is került.

Megalapozatlanul hivatkozott az alperes arra, hogy az elsőfokú bíróság szabálytalanul járt el akkor is, amikor a fizetési meghagyást - a törvényben előírt kellékek nélkül - kibocsátotta. Az elsőfokú bíróság ugyanis elrendelte a Pk.20.332/2007/2. számú végzésével a fizetési meghagyásnak keresetként való iktatását, és az elsőfokú bíróság a per további szakában már ennek megfelelően járt el, és a felperes által, a fizetési meghagyáson előadottakat a továbbiakban már keresetként bírálta el.

Ugyancsak alaptalanul sérelmezte az alperes azt is, hogy a vele szemben pénzbírságot kiszabó végzés elleni fellebbezéséről a mai napig nincs tudomása. Az elsőfokú bíróság ugyanis ezen végzését a 46-l. sorszámú végzésével visszavonta, amelyet az alperes 2008. október 2-án át is vett.

A további, a büntető eljárás törvénytelenységére történő hivatkozásai pedig a büntető ügyben született jogerős határozatokkal és ítéletekkel szemben súlytalanok.

Az ügy érdemében pedig a másodfokú bíróság az alábbiakat fejt ki:

Az elsőfokú bíróság az általa lefolytatott bizonyítási eljárás adatai, valamint a beszerzett - részben a felek közötti, részben az alperes és más felek között folyamatban volt - büntető eljárások iratai alapján helytállóan állapította meg, hogy a felek között 2005. október 4-én létrejött megállapodás érvényes.

Az alperes által ezzel szemben előadott védekezését az elsőfokú bíróság megalapozottan hagyta figyelmen kívül. Az alperes érdemi védekezése ugyanis a megállapodással kapcsolatban az volt, hogy a megállapodás jogellenes fenyegetés eredményeként jött létre, így a megállapodás érvénytelen. Azon túl, hogy az alperes ezen állítását jelen perben nem is bizonyította, de az ezzel kapcsolatban az alperes feljelentése alapján indult büntető eljárásban lefolytatott bizonyítás eredményeként sem volt megállapítható az alperes által állított jogellenes fenyegetés. Az emiatt indult nyomozást a Heves Megyei Rendőr-főkapitányság 10.000-78/2006. bü. szám alatt 2006. szeptember 19-én meg is szüntette. Ilyen adatok alapján pedig az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy a felek közötti - a per tárgyát képező megállapodás - érvényesen létrejött.

Helytálló volt az elsőfokú bíróság megállapítása azzal összefüggésben is, hogy ezen megállapodásban az alperes 2.180.000.-Ft erejéig tartozását el is ismerte. A perben ezzel szemben az alperest terhelte a bizonyítási kötelezettség, hogy az általa elismert tartozás - az okiratban foglalt megállapodás ellenére - nem áll fenn, vagy bírósági úton nem érvényesíthető, vagy a szerződés érvénytelen (Ptk. 242.§). Az alperes semmiféle bizonyítást nem ajánlott fel, hogy a tartozása nem áll fenn, vagy bírósági úton nem érvényesíthető.

Ezért az alperesnek ezen összegért való fizetési kötelezettségét a másodfokú bíróság is elfogadta.

A megállapodás 6. pontjában foglalt - az ingatlanokkal kapcsolatban - az alperes fizetési kötelezettségét a másodfokú bíróság nem látta megállapíthatónak.

Az elsőfokú bíróság helytállóan értelmezte a megállapodásban foglaltakat az alperes szülei ingatlanával kapcsolatban, hogy az alperes fizetési kötelezettsége csak akkor áll fenn, ha az ingatlanok értékesítésre kerültek. Ennek tényét azonban a felperes a perben nem bizonyította, ezért keresete ezzel kapcsolatban nem volt megalapozott. A másodfokú bíróság ezen túlmenően utal arra is, hogy a megállapodás ezen része teljesülésének további feltétele az volt, hogy a szülői ingatlannal kapcsolatos megegyezésről az alperes köteles szüleit tájékoztatni, és beleegyezésüket dokumentálni. Ilyen, a szülői ingatlanok értékesítése esetére fennálló, az alperes fizetési kötelezettségét megerősítő, vagy hozzájáruló nyilatkozat az alperes szülei részéről a periratokhoz csatolásra nem került.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az alperes tulajdonát képező ingatlanokkal kapcsolatos megállapodást akként, hogy a felek közötti megállapodás helyes értelme az, hogy az alperes fizetési kötelezettségét már az is megalapozza, ha a büntető eljárás során lefoglalt ingatlanok foglalás alóli feloldása megtörténik, vagyis az ingatlanok forgalomképességének visszanyerésével az alperes fizetési kötelezettsége beáll.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felek megállapodása ezen részének ilyen értelmet tulajdonítani nem lehet. A felek szerződési szándékát az egész megállapodást értékelve kell megállapítani, figyelemmel annak céljára, és a felek vállalt kölcsönös szolgáltatásaira.

A megállapodás egész tartalmából viszont arra volt következtetés levonható, hogy az egész megállapodás éppen arra tekintettel jött létre a felek között, s a felperes általi finanszírozásra éppen amiatt volt szükség, hogy mind az alperesnek, mind pedig családjának finanszírozási gondjai voltak. Ilyen anyagi körülmények között nyilvánvalóan az alperes kötelezettséget sem vállalhatott arra, hogy a tulajdonában lévő ingatlanok forgalmi értékének 20%-át a felperesnek megfizeti anélkül, hogy az ingatlanok értékesítésre ne kerülnének.

Ezért a másodfokú bíróság álláspontja az volt, hogy mind a szülői, mind pedig az alperes tulajdonában lévő ingatlanok után az alperesnek fizetési kötelezettsége csak akkor keletkezik, amikor az ingatlanok értékesítésre kerülnek. Arra pedig ugyancsak nem volt peradat, hogy az alperes a tulajdonában álló ingatlanokat értékesítette volna. A szülői ingatlanok után pedig a fentebb írtak szerint további feltétel volt még a szülők hozzájáruló nyilatkozata.

Ezért a másodfokú bíróság a felperesnek az ingatlanok értékesítésével összefüggésben előterjesztett kereseti kérelmét teljes egészében megalapozatlannak találta.

A felperes további keresetét - dr. M. E. részére fizetendő munkadíjjal kapcsolatban - az elsőfokú bíróság ugyancsak elutasította. Mivel az elsőfokú bíróság ítélete ellen kizárólag az alperes fellebbezett, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ezen rendelkezését nem is érinthette.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság csupán az alperes által elismert tartozás körében látta megalapozottnak a felperes keresetét, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és az alperes marasztalásának az összegét erre az összegre szállította le.

Mivel pedig a felperes keresete nagyobb részt alaptalan volt, ezért a másodfokú bíróság - az elsőfokú bíróság ítéletének perköltségre vonatkozó rendelkezésének mellőzése mellett - a pervesztesség-pernyertesség arányában a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte az alperes javára ügyvédi munkadíj megfizetésére, továbbá ennek arányában rendelkezett - utalással az Itv. 74.§ (3) bekezdésében foglaltakra, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13.§ (2) bekezdésére - a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 900.000.-Ft kereseti illetéknek, valamint az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 667.800.-Ft fellebbezési illetéknek a viseléséről is.

Budapest, 2009. október 14.

. Kovács László s.k.
a tanács elnöke

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.
előadó bíró

. Pestovics Ilona s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő